

до Кушбунар стигнали,
до Кушбунар кладенче.
Седнали да си починат,
по малко хляб да похапнат.

Известен на много революционни дейци, Кушбунар е определен за сборен пункт на въстаниците от Втори революционен Сливенски окръг. През май 1876 г. тук се събират въстаниците от Сливен и Ямбол, полагат клетва и тръгват за освобождаване на отечеството.

По тясна пътека, водеща на север, достигаме главното било при малък извор. Това е друго хайдушко сборище Харамията. Изворот дава начало на Равна река, по течението на която съвсем наблизко сред гъста букова гора е друг извор — Гунчов кайнак. Името му е свързано със съратника на П. Хитов и Хаджи Димитър — Илия Господинов (Гунчо войвода). Предвожданата от него чета не можа да се съедини на Агликина поляна с четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа, а той беше подло убит от предател.

Нека от Харамията направим малко отклонение на изток и се изкачим на върха, имащ обзор и носещ името Караулташ, още повече, че той е използван от дружината на П. Хитов. Пред него на югоизток фонът е осеян с лабиринт от скали. Сред тях се крие хайдушката пещера. По-надолу е стръмният дол Джендемдере, място на най-чести хайдушки засади. Тук на няколко пъти е нападана и турската поща.

Обърнем ли поглед на изток, пред нас се изпречват нови хайдушки местности. Ето го и върха Руина. Тук Хитови са имали къшла, служила много пъти за убежище на хайдутите. Оттам е останало и другото име на местността — Хитевото. Все край нея през 1875 г. хайдутите на Стоил войвода разбиват потерята на билюкбашията Хороза.

Малко по на изток е друг един връх, днес почти гол. Това е Габърова поляна. Под върха има изворче, служило много пъти за срещи на хайдутите с техните верни ятаци от с. Ичера. И си припомняш песента:

Че са Хаджия провикна,
из ичеренски балкани,
от Габарова поляна,